

❧ ПРОКЛЯТИЕТО ❧

10 дни до бедствието

ГЛАВА 1

ГРОБНИЦАТА

*Луксор, Долината на царете,
Египет
2015*

I

– Почакай!

Гласът на Роберт проскърца. Ехото се разпространи из тъмния тунел: *почакай... почакай... почакай...* Той дишаше тежко. Струваше му се, че таванът и стените се стесняват около него. Той стоеше на няколко крачки зад нея. Майка му беше археолог. Както обикновено, на Роберт беше разрешено да я придружи на работа.

Намираха се пред една масивна каменна врата на

неизвестна досега египетска гробница. В продължение на дни археолозите и работниците си проправяха път през купчината от камъни, която бе запушила тунела чак до камерата. Няколко тона варовик, пясък и пръст бяха отстранени от подземния коридор.

Накрая откриха точно това, което майката на Роберт се бе надявала да намери: врата. Каменен портал, водещ към египетска гробница на няколко хиляди години.

II

Откритието на още една гробница в **Долината на царете** в Луксор предизвика истинска сензация. Веднага щом журналистите и телевизионните репортери чуеха за находката, щяха да се струпат около гробницата. Откритието на още една гробна камера щеше да бъде отразено както на първите страници, така и в новинарските емисии по целия свят.

Майката на Роберт се бе натъкнала на картата на гробницата в стар сандък, скрит в продължение на стотици години на един таван в Берген. Оказа се, че група търговци били посетили Египет по време на Средновековието и купили много съкровища оттам. Сред скъпоценностите, в запечатан с восък буркан, имаше карта, издаваща местонахождението на гроб, за който никой нищо не подозираше.

III

– *Проклятие?* Сериозно ли, Роберт?
Майка му го погледна въпросително.

Преди да заминат за Египет, Роберт чете за археологическата история на страната. Особено много бе впечатлен от откритието на гробницата на младия фараон Тутанкамон. Неговият над три хиляди годишен гроб бил открит за първи път от археолози през 1922 година. Огромна гробна камера, пълна със скъпоценни богатства – и мумията на владетеля.

Най-вълнуващо – и плашещо – бе да прочете за проклятието над гробницата.

– Мамо? Нали знаеш за гробницата на Тутанкамон? – попита Роберт.

– Разбира се! Гробницата на Тутанкамон е открита преди един век.

– От археолог на име Хауърд Картър...

– ... който работел по поръчка на заможния английски лорд Карнарвон. Накъде биеш, Роберт?

– Знаеш ли какво се е случило след това?

– А, това ли – майка му се усмихна леко. – Сега разбирам какво имаш предвид. *Проклятието!*

Роберт кимна.

– Първо канарчето на Хауърд Картър било изядено от кралска кобра – змия, която се свързва с египетското царство – каза той сериозно. – А в продължение на дванайсет години умрели осем от хората, участвали в отварянето на гробницата.

– Но това не означава, че...

– Слушай сега! Лорд Карнарвон умрял само четири месеца след отварянето на гроба. Друг починал половин година по-късно. Трети бил застрелян. Четвърти се споминал през септември на следващата година. Още един през януари 1924. Един бил убит в Кайро през ноември 1924, а още един умрял от отравяне с арсен през 1928. Така продължава историята. Мамо, имало е проклятие над гроба му!

– Роберт, приятелю. Всичко има своето естествено обяснение. Аз знам цялата история. Учила съм я. Лорд Карнарвон починал от отравяне на кръвта след ухапване от комар и злополука с бръснарско ножче. Джордж Джей Гулд хванал смъртоносна треска. Принц Али Камел Фахми Бей наистина бил застрелян и убит – от собствената си жена. Полковник Обри Хърбърт умрял след операция. Сър Арчибалд Дъглас Рийд – от болест. Сър Лий Стак бил убит в Кайро по време на политически атентат. А.К. Мейс починал едва през 1928 година, и то от отравяне с арсен. Така мога да продължа историята. Никой от тези смъртни случаи не е обвързан с отварянето на гробницата на Тутанкамон, Роберт.

– Но те са умрели!

– Хора умират непрекъснато!

– Поне вестниците са го приели сериозно, когато се е случило.

– Разбира се! Вестниците са обичали да пишат за проклятието на Тутанкамон. Такива новини са били вълнуващи по онова време! Всеки път, щом са пишели за проклятието, са продавали купища вестници.

– Но помисли за всички хора, които са *умрели*, мамо.

– По-добре мисли за всички, които са били в гробницата – а те са били много – и които са живели в прекрасно състояние в продължение на много години след това. Самият Картър е бил на 64 години и е починал през 1939. Друг от археолозите, участвали в разкопките през 1922, умира едва през 1961. Само осем от тях загиват кратко време след отварянето на гробницата.

– Но...

– Не съществуват проклетия.

Роберт въздъхна.

– Има много други неща, които могат да бъдат

опасни в стари гробници – продължи майка му, за да покаже, че все пак момчето има право. – Теоретично, египтяните може да са оставили отровни гъби в гробната камера, които да са разпръснали своя смъртоносен прах, когато свежият въздух е нахлул вътре. Храната, която мъртвите са носели по пътя към царството на мъртвите, би могла да развие опасни бактерии и газове. Бактериите и плесените имат добри условия за живот в затворени, тъмни гробници. Наличието на отровни газове като амоняк, формалдехид и хидрогенсулфат е било установявано в неотворени гробни камери. Но за да умреш от тях, трябва голямо количество. Освен това, преди да отворим гробницата, ние си слагаме противогази. Измерваме качеството на въздуха. Едва когато сме сигурни, че въздухът е безопасен, влизаме вътре без маски. Така че – тя се усмихна на сина си, – обещавам ти, че няма да бъдем покосени от никакво проклятие.

Роберт не отвърна на усмивката ѝ. Вътре в себе си той изобщо не бе убеден като майка си, че над египетските гробници не тегнат древни проклетия.

– *Madam* – обърна се един от египетските археолози към майката на Роберт.

– *Yes?*

Археологът посочи някакви **йероглифи** върху каменната врата.

– Това е проклятие, *madam*.

ГЛАВА 2

СМЪРТТА

*Смъртта ще покоси този,
който наруши покоя на мъртвеца*

Египетският археолог се покашля нервно. Той тък-

мо бе превел и прочел на висок глас предупредителните думи, написани под формата на йероглифи над каменната врата, водеща към гробницата.

– Какво ти казах, мамо? – прошепна Роберт.

– Шшт – изшътка майка му.

– Но това е проклятие!

– Роберт! Египтяните са писали подобни предупреждения отвътре и отвън на всички гробници, саркофази, стени, навсякъде. Надявали са се, че това ще държи далеч иманярите.

– Ами ако...

– Хей, говорихме вече за това...

– Но мамо...

– В днешно време не приемаме предупрежденията за стари проклетия сериозно, нали? – изрепчи се майка му.

Роберт извъртя очи. Понякога тя се държеше като дете.

Погледът му се отмести към масивната каменна врата, която запушваше пътя към гробната камера. Със същия успех йероглифите можеха да бъдат и стари скандинавски руни или гръцки букви. Бяха тотално неразбираеми.

Но преводът го накара да потръпне. *Смъртта ще покоси този, който наруши покоя на мъртвеца.* Това можеше да означава само едно: този, който отвореше вратата на гробницата, щеше да умре много скоро.

Майката на Роберт повиши глас:

– Започвайте! – каза тя на египетските археолози.

Часът бе 11:32.